

Warszawa, 23 lutego 2026 r.

Płk dr hab. Bartosz Kozicki, prof. WAT
Wydział Bezpieczeństwa, Logistyki i Zarządzania
Wojskowa Akademia Techniczna

**Recenzja osiągnięcia naukowego dr Justyny Jurczak
w postępowaniu habilitacyjnym w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie
nauki o bezpieczeństwie**

1. Formalna podstawa sporządzenia recenzji

Niniejsza recenzja została sporządzona na podstawie uchwały Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Bezpieczeństwie Akademii WSB nr 15/2025/2026 z dnia 22 grudnia 2025 r. oraz dokumentacji przedstawionej przez dr Justynę Jurczak, obejmującej w szczególności autoreferat, wykaz osiągnięć naukowych stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny oraz monografię wskazaną jako główne osiągnięcie naukowe pt. *Projektowanie jako narzędzie planowania strategicznego w dziedzinie bezpieczeństwa* (Difin, Warszawa 2024).

Podstawą prawną oceny osiągnięć naukowych kandydatki ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego jest art. 221 ust. 8 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2024 poz. 1571), a w zakresie kryteriów branych pod uwagę przy tej ocenie – art. 219 ust. 1 pkt 2 wspomnianej ustawy.

2. Sylwetka naukowa habilitantki

Z przedstawionej do oceny dokumentacji wynika, że dr Justyna Jurczak prowadzi działalność naukową skupiającą się na problematyce bezpieczeństwa państwa, metodologii badań bezpieczeństwa oraz planowania strategicznego. Rozwój jej zainteresowań badawczych przebiegał w sposób ewolucyjny – od zagadnień bezpieczeństwa społecznego i mowy nienawiści do refleksji metodologicznej nad procesami planowania strategicznego.

Dr Justyna Jurczak ukończyła w 2008 roku studia licencjackie na kierunku stosunki międzynarodowe na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, przygotowując pracę dyplomową pt. *Europejskie kierunki rosyjskiej polityki zagranicznej*. W latach 2008–2010 kontynuowała kształcenie w Wyższej Szkole Policji na Wydziale Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Administracji w Szczytnie na kierunku bezpieczeństwo wewnętrzne, gdzie uzyskała tytuł magistra na podstawie pracy dyplomowej zatytułowanej *Symbole i gesty na polskich stadionach*.

Z uczelnią tą związała również swoją karierę zawodową. Od 1 września 2010 roku była zatrudniona kolejno jako asystent w Instytucie Prawa, następnie w Instytucie Prawa i Administracji oraz w Instytucie Bezpieczeństwa Porządku Publicznego. W 2014 roku uzyskała stopień doktora nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie na Wydziale Bezpieczeństwa Wewnętrznego Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie, broniąc rozprawę pt. *Skuteczność działań funkcjonariuszy Policji wobec zjawiska stadionowej mowy nienawiści*.

W latach 2012–2015 pracowała na stanowisku asystenta, a od 2015 roku jako adiunkt w jednostkach związanych z bezpieczeństwem publicznym i służbą prewencyjną. W okresie 2018–2020 pełniła funkcję prodziekana ds. studenckich na Wydziale Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a następnie na Wydziale Bezpieczeństwa i Nauk Prawnych. Od 12 października 2020 roku jest adiunktem w Instytucie Służby Prewencyjnej Wydziału Bezpieczeństwa i Nauk Prawnych w Akademii Policji w Szczytnie (do 31 lipca 2023 r. Wyższej Szkoły Policji). Od 1 maja 2020 roku pełni funkcję eksperta I Zespołu Nauk Społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie Polskiej Komisji Akredytacyjnej.

3. Ocena osiągnięcia naukowego

Habilitantka wskazała monografię pt. *Projektowanie jako narzędzie planowania strategicznego w dziedzinie bezpieczeństwa* jako osiągnięcie, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2b Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2024 r. poz. 1571), opublikowaną przez Difin w Warszawie (182 strony, ISBN 978-83-8270-313-9).

Monografia ma charakter opisowo-badawczy i koncentruje się na opracowaniu konceptualnego modelu planowania strategicznego integrującego prognozowanie i projektowanie jako narzędzia analizy strategicznej.

Problematyka podjęta w monografii ma istotne znaczenie dla współczesnego bezpieczeństwa, ponieważ odnosi się do sposobów planowania strategicznego państwa w warunkach dynamicznych, złożonych i nieprzewidywalnych zmian środowiska bezpieczeństwa. Autorka wskazuje, że tradycyjne podejścia oparte wyłącznie na analizie przeszłości i prognozowaniu okazują się niewystarczające wobec rosnącej turbulencji otoczenia, w którym jednocześnie występują nowe zagrożenia, szanse oraz hybrydowe procesy oddziałujące na funkcjonowanie państwa. Z tego względu kluczowe staje się nie tylko przewidywanie przyszłości, lecz także jej świadome projektowanie, pozwalające kształtować pożądane warunki bezpieczeństwa i zwiększać zdolność adaptacji struktur państwowych.

W monografii bezpieczeństwo jest traktowane jako obszar wymagający kreatywnego myślenia strategicznego, integrującego analizę, prognozowanie i projektowanie w jednym procesie decyzyjnym, co sprzyja ograniczaniu niepewności oraz lepszemu przygotowaniu na nieprzewidywalne zmiany. Znaczenie tej problematyki polega więc na dostarczeniu narzędzi metodologicznych umożliwiających bardziej świadome kształtowanie polityki bezpieczeństwa oraz zwiększanie odporności państwa przez twórcze planowanie jego przyszłości, a nie jedynie reagowanie na pojawiające się zagrożenia.

Treść monografii jest spójna ze strukturą. Obszar badań mieści się w przestrzeni poznawczej nauk o bezpieczeństwie. Merytoryczna ocena monografii jest ściśle powiązana z interpretacją współczesnych zjawisk w obszarze planowania strategicznego w dziedzinie bezpieczeństwa.

Struktura monografii obejmuje: wstęp, sześć rozdziałów, zakończenie, bibliografię oraz spis rysunków, tabel i wykresów.

We wstępie (s. 7–14) autorka uzasadnia potrzebę podjęcia badań nad wykorzystaniem projekcji i prognozowania w planowaniu strategicznym bezpieczeństwa państwa, wskazuje lukę badawczą oraz formułuje główny problem badawczy, szczegółowe problemy badawcze, a także cele bezpośrednio z nimi korelujące. Przedstawia również założenia metodologiczne oraz ogólną koncepcję opracowania.

Rozdział pierwszy (*Bezpieczeństwo państwa w XXI wieku* (s. 15–35)) wprowadza w kontekst teoretyczny bezpieczeństwa, omawia ewolucję jego rozumienia oraz cechy współczesnego środowiska bezpieczeństwa, takie jak zmienność, złożoność i nieprzewidywalność. Szczególne miejsce zajmuje analiza turbulencyjności otoczenia państwa oraz konieczności adaptacji strategii do dynamicznych zmian.

W rozdziale drugim (*Planowanie strategiczne w dziedzinie bezpieczeństwa* (s. 36–53)) autorka prezentuje istotę i logikę planowania strategicznego, omawia szkoły planistyczne, analizę strategiczną oraz rolę prognozowania. Wskazuje ograniczenia klasycznych metod planowania oraz potrzebę rozszerzenia procesu o element projektowania przyszłych warunków bezpieczeństwa.

Rozdział trzeci (*Projektowanie w dziedzinie bezpieczeństwa* (s. 54–79)) koncentruje się na praktycznym zastosowaniu metod analizy strategicznej, identyfikacji zagrożeń i szans przez wykorzystanie metod, technik i narzędzi badawczych. Podkreślono związek projektowania z ogólną teorią sprawnego działania oraz odwołano się do metodologii projektowania, szczególnie zainteresowanie poświęcając postawie idealizacyjnej.

W rozdziale czwartym (*Prognozowanie w procesie planowania strategicznego w dziedzinie bezpieczeństwa – praktyczne zastosowanie metody* (s. 80–125)) zidentyfikowano oraz zagregowano wzajemnie oddziałujące czynniki bazowe: zagrożenia, szanse, siły i słabości. W pierwszym etapie zaadaptowano model środowiska bezpieczeństwa państwa oraz wyodrębniono kluczowe trendy, które następnie zdekomponowano do poziomu wyzwań. Przez zastosowanie metody delfickiej dokonano oceny, redukcji i ekstrapolacji zidentyfikowanych kategorii, stosując wielokryterialną macierz oceny zagrożeń i szans oraz schemat oceny kluczowych czynników sukcesu w odniesieniu do potencjału państwa. Przeprowadzono również analizę skupień w celu grupowania zagrożeń i szans, a uzyskane wyniki zaprezentowano w macierzy TOWS. Na tej podstawie sformułowano przykładowy cel polityki bezpieczeństwa państwa oraz dokonano analizy Strategii Bezpieczeństwa Narodowego z lat 2007, 2014 i 2020 w kontekście wartości, interesów narodowych i celów strategicznych.

W rozdziale piątym (*Projektowanie w procesie planowania strategicznego w dziedzinie bezpieczeństwa* (s. 126–151)) na podstawie wcześniej zidentyfikowanych czynników bazowych dokonano projekcji pożądanego zbioru warunków bezpieczeństwa państwa z wykorzystaniem metody idealizacji i stopniowej konkretyzacji. Proces miał charakter projektujący i prowadził do opracowania modelu docelowego stanu bezpieczeństwa, stanowiącego wzorzec zmiany istniejącej rzeczywistości. Zastosowanie projekcji wpłynęło na kształt bazy informacyjnej oraz dalsze prace planistyczne.

Rozdział szósty (*Konceptualny model metody planowania strategicznego w dziedzinie bezpieczeństwa z wykorzystaniem prognozowania i projektowania* (s. 152–166)) koncentruje się na projekcji przyszłych warunków środowiska bezpieczeństwa z wykorzystaniem metody idealizacji i stopniowej konkretyzacji. Na podstawie wcześniej zidentyfikowanych kategorii bazowych autorka tworzy model pożądanego zbioru warunków bezpieczeństwa oraz pełnowymiarowy cel polityki państwa.

Podsumowanie i wnioski zostały ujęte w zakończeniu (s. 167–168), w którym autorka wskazuje znaczenie projekcji dla planowania strategicznego oraz możliwe kierunki dalszych analiz.

W monografii sformułowano główny problem badawczy (s. 9) w postaci pytania: *jaka procedura badawcza oraz jakie metody, techniki i narzędzia badawcze optymalizowałyby metodę planowania strategicznego w dziedzinie bezpieczeństwa w warunkach zmienności, złożoności i nieprzewidywalności?* Problem ten rozwinięto w postaci pięciu problemów szczegółowych.

Autorka nakreśliła cel główny badań (s. 10): *zaprojektowanie konceptualnego modelu metody planowania strategicznego w dziedzinie bezpieczeństwa z wykorzystaniem prognozowania i projektowania jako narzędzi analizy strategicznej*. Cel główny został uszczegółowiony przez przyjęte we wstępie cele bezpośrednio odnoszące się do konkretnych problemów badawczych.

W monografii dla przyjętych problemów, celów badawczych nie sformułowano hipotez w klasycznym, testowalnym sensie charakterystycznym dla badań empirycznych. Brak klasycznie rozumianych hipotez badawczych nie wynika z niedopatrzenia metodologicznego, lecz z przyjętej logiki badawczej oraz charakteru prowadzonych rozważań. Autorka sytuuje swoje opracowanie przede wszystkim w nurcie badań teoretyczno-koncepcyjnych i projektowych, których celem nie jest weryfikacja zależności empirycznych, lecz opracowanie procedury metodycznej oraz modelu planowania strategicznego. W takim podejściu centralną rolę odgrywają problemy i cele badawcze, natomiast hipotezy w sensie testowalnych twierdzeń statystycznych nie są konieczne, ponieważ nie prowadzi się klasycznego procesu falsyfikacji opartego na danych empirycznych.

Monografia została opatrzona rozbudowanym aparatem przypisów dolnych, który pełni funkcję zarówno dokumentacyjną, jak i porządkującą kontekst teoretyczny prowadzonych rozważań. Łączna liczba przypisów sięga 440 pozycji, co potwierdza szeroki zakres wykorzystanej literatury oraz wysoki poziom osadzenia pracy w istniejącym dorobku naukowym. Struktura przypisów pokazuje wyraźną dominację źródeł krajowych. Autorka odwołuje się także do literatury zagranicznej, przede wszystkim w zakresie teorii zarządzania, planowania strategicznego i studiów nad bezpieczeństwem, co pozwala powiązać proponowane ujęcie z szerszym dyskursem międzynarodowym. Tak skonstruowany aparat przypisów wzmacnia podstawy teoretyczne opracowania, choć można zauważyć, że większy udział najnowszych publikacji anglojęzycznych mógłby dodatkowo podnieść jego wymiar porównawczy i globalny.

Analiza struktury bibliograficznej (s. 169–177) monografii wskazuje na spójność doboru literatury z jej problematyką badawczą oraz profilem nauk o bezpieczeństwie. Wykorzystane źródła obejmują łącznie 220 pozycji, z wyraźną dominacją publikacji zwartych (161), co potwierdza silne oparcie pracy na literaturze naukowej o charakterze teoretycznym i syntetycznym. Uzupełnieniem są artykuły naukowe (48), pozwalające na włączenie aktualnych debat badawczych, natomiast strony internetowe (9) oraz akty prawne i inne dokumenty (2) pełnią funkcję pomocniczą i kontekstową.

Dla celów poglądowych recenzent wykonał analizę słów kluczowych występujących w tytułach publikacji zawartych w wykazie bibliograficznym (s. 169–177). Analiza potwierdza strategiczno-zarządczy profil monografii. Dominacja pojęć związanych z zarządzaniem (71 pozycji) znajduje odzwierciedlenie w strukturze źródeł, przede wszystkim w licznych publikacjach zwartych (53) oraz artykułach naukowych (18), co potwierdza systemowe i organizacyjne ujęcie projektowania jako narzędzia wspierającego procesy decyzyjne. Podobnie w grupie bezpieczeństwo, gdzie słowo to pojawia się w tytułach 27 publikacji, widoczna jest przewaga opracowań zwartych (18) uzupełnionych artykułami (8) oraz dokumentem normatywnym, wskazując na łączenie perspektywy teoretycznej z praktyczno-prawną.

Analiza tytułów związanych ze strategią (23) potwierdza wykorzystanie głównie literatury monograficznej (19), przy ograniczonym udziale artykułów (3) i pojedynczej strony internetowej, co świadczy o oparciu rozważań strategicznych na ugruntowanych koncepcjach teoretycznych. Z kolei słowo planowanie, obecne w 12 tytułach, występuje niemal wyłącznie w publikacjach zwartych (11), co pozostaje bezpośrednio spójne z problematyką planowania strategicznego akcentowaną w tytule monografii. Najbardziej zróżnicowaną kategorię stanowią publikacje określone jako inne (86), obejmujące różne typy źródeł – głównie pozycje zwarte (59) i artykuły (18), ale także strony internetowe (8) oraz dokument formalny – co wskazuje na interdyscyplinarne zaplecze teoretyczne i kontekstowe. Marginalny udział metodologii (1 pozycja zwarta) sugeruje natomiast, że zagadnienia metodyczne mają charakter pomocniczy wobec głównego nurtu rozważań strategiczno-zarządczych.

Całościowo analiza słów użytych w tytułach publikacji, zestawiona z typami źródeł, potwierdza spójność konstrukcji bibliografii z założeniami monografii. Wyrażna przewaga kategorii zarządzanie, bezpieczeństwo i strategia wskazuje na koncentrację na projektowaniu jako narzędziu wspierającym planowanie strategiczne w dziedzinie bezpieczeństwa, przy jednoczesnym zachowaniu interdyscyplinarnego charakteru badań właściwego dla współczesnych nauk o bezpieczeństwie.

Zastosowana w monografii metoda k-średnich (s. 97–111) stanowi element analizy skupień wykorzystanej do porządkowania kategorii zagrożeń i szans w procesie planowania strategicznego. Autorka przyjęła podejście niehierarchiczne, umieszczając obiekty w dwuwymiarowym układzie współrzędnych, dokonując ich grupowania na podstawie odległości euklidesowej. Procedura obejmuje typowe etapy algorytmu: losowy wybór liczby skupień oraz centroidów, obliczenie odległości poszczególnych obiektów od środków skupień, a następnie iteracyjne przypisywanie obiektów do najbliższych klas aż do osiągnięcia

stabilizacji struktury. Dane wejściowe zostały uprzednio ujednoczone w przedziale wartości $[0; 1]$, co umożliwiło ich porównywalność i zastosowanie miary odległości w sposób zgodny z klasyczną metodą k-średnich.

Możliwość weryfikacji zastosowanej procedury jest jednak ograniczona. Z jednej strony, dzięki zaprezentowanym tabelom macierzy odległości, współrzędnym obiektów oraz opisowi kolejnych iteracji, czytelnik może odtworzyć samą procedurę obliczeniową i sprawdzić poprawność rachunkową poszczególnych kroków. Oznacza to, że na poziomie technicznym analiza jest weryfikowalna – możliwe jest ponowne przeliczenie dystansów czy sprawdzenie przyporządkowania obiektów do klastrów. Z drugiej strony pełna weryfikacja naukowa wyników pozostaje utrudniona, ponieważ liczba skupień została przyjęta arbitralnie, centroidy wybrano losowo (s. 100), a dane mają charakter modelowy i ekspercki, a nie empiryczny. W takiej sytuacji uzyskane klasy nie stanowią obiektywnego „odkrycia” struktury danych, lecz raczej ilustrację koncepcyjnego podziału przyjętego w modelu analitycznym.

W konsekwencji metodę k-średnich zastosowaną w pracy można zweryfikować jedynie w sensie proceduralnym przez odtworzenie obliczeń i sprawdzenie zgodności z algorytmem, natomiast weryfikacja jej wyników w sensie empirycznym lub statystycznym jest ograniczona. Brak testów jakości klasteryzacji, analizy stabilności czy porównania alternatywnych konfiguracji sprawia, że rezultaty należy traktować przede wszystkim jako narzędzie heurystyczne wspierające konstrukcję modelu planowania strategicznego, a nie jako w pełni potwierdzony wynik analizy ilościowej.

Za istotny **wkład naukowy** należy uznać **zaproprowanie konceptualnego modelu metody planowania strategicznego** (s. 161), który integruje w jednej spójnej procedurze elementy prognozowania oraz projektowania jako komplementarne narzędzia analizy strategicznej. Model ten porządkuje logikę postępowania badawczego – od identyfikacji i redukcji kategorii analitycznych, przez ich agregację i interpretację, aż po formułowanie celów polityki bezpieczeństwa, co stanowi próbę systematyzacji rozproszonych dotąd podejść metodologicznych w naukach o bezpieczeństwie. Wartość proponowanego rozwiązania polega przede wszystkim na odejściu od dominującego paradygmatu ekstrapolacyjnego na rzecz ujęcia łączącego analizę warunków prognozowanych z twórczym projektowaniem pożądanych stanów przyszłych. Autorka podejmuje tym samym próbę wypełnienia luki badawczej związanej z brakiem operacjonalizacji projekcji jako narzędzia planowania strategicznego, wskazując zarówno sekwencję działań analitycznych, jak i możliwe do zastosowania metody szczegółowe. Konceptualny charakter modelu sprawia, że ma on potencjał aplikacyjny – może stanowić ramę metodyczną dla dalszych badań empirycznych oraz punkt odniesienia do

rozwijania bardziej złożonych narzędzi planistycznych w warunkach rosnącej zmienności i nieprzewidywalności środowiska bezpieczeństwa.

Należy wskazać, że proponowany model w dużej mierze ma charakter koncepcyjny, co stanowi zarówno jego siłę, jak i istotne ograniczenie metodologiczne. Konstrukcja modelu opiera się przede wszystkim na syntezie założeń teoretycznych oraz logicznym uporządkowaniu procedur analitycznych, natomiast jego empiryczna weryfikacja pozostaje ograniczona do ilustracyjnego przykładu zastosowania. Oznacza to, że model nie został poddany systematycznym testom w rzeczywistych procesach planowania strategicznego ani nie zweryfikowano jego skuteczności w praktyce decyzyjnej. W konsekwencji trudno jednoznacznie ocenić, na ile proponowana procedura prowadzi do lepszych rezultatów planistycznych w porównaniu z innymi podejściami stosowanymi w naukach o bezpieczeństwie.

W monografii odnotowano nieliczne uchybienia językowe, które jednak nie wpływają na wartość merytoryczną opracowania. Przykładem jest zapis na stronie 138, gdzie jako zagrożenie wskazano wzrost cyberprzestępczości, natomiast jako odpowiadającą mu szansę przyjęto likwidację kopalń węgla kamiennego i brunatnego, co wydaje się nie w pełni adekwatne tematycznie. W tym przypadku szansą mogłyby być raczej takie zjawiska jak rozwój sektora cyberbezpieczeństwa, wzrost inwestycji w nowoczesne technologie ochrony danych czy inne działania wzmacniające bezpieczeństwo cyfrowe. Innym błędem, zauważonym na stronie 98, jest nieprawidłowy zapis wzoru na odległość euklidesową, polegający na umieszczeniu nawiasu za znakiem potęgi drugiego stopnia.

4. Ocena dorobku naukowego i publikacyjnego

Z przedstawionych do oceny dokumentów dorobek naukowy i publikacyjny dr Justyny Jurczak charakteryzuje się znaczną aktywnością wydawniczą oraz wyraźną dynamiką rozwoju po uzyskaniu stopnia doktora. Zgodnie z danymi naukometrycznymi obejmuje on łącznie **39 publikacji naukowych (10 pozycji przed uzyskaniem, a 29 po uzyskaniu stopnia naukowego doktora)**, wśród których znajdują się monografie autorskie i współautorskie, artykuły naukowe oraz rozdziały w monografiach zbiorowych.

Struktura ilościowa dorobku wskazuje na zrównoważony rozwój różnych form aktywności publikacyjnej, przy jednoczesnym zwiększaniu liczby prac o charakterze samodzielnym po uzyskaniu stopnia doktora.

W kategorii monografii naukowych habilitantka ma **trzy monografie autorskie** (w tym jedną przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora i dwie pozycje po) oraz **trzy monografie wieloautorskie** opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora. Dodatkowo wykazała **jedną monografię pod redakcją naukową**. Istotną część dorobku stanowią także rozdziały w monografiach. Łącznie **11 rozdziałów**, z czego 6 autorskich oraz 5 współautorskich, co potwierdza aktywną współpracę naukową i udział w projektach zespołowych.

Znacząca część dorobku publikacyjnego to artykuły naukowe. Wykaz obejmuje **10 artykułów autorskich** oraz **11 artykułów współautorskich**, co wskazuje na równowagę pomiędzy samodzielnością badawczą a pracą zespołową. Warto podkreślić, że zdecydowana większość publikacji powstała **po uzyskaniu stopnia doktora (29 prac wobec 10 wcześniejszych)**, co świadczy o wyraźnym wzroście aktywności naukowej w okresie poprzedzającym postępowanie habilitacyjne.

Na podstawie przedstawionego „Wykazu osiągnięć naukowych albo artystycznych” (Załącznik nr 4) można wskazać, że habilitantka **najczęściej publikowała artykuły w następujących czasopismach:**

1. **„Internal Security”** (6 pozycji) – to **najbardziej powtarzalny tytuł** w dorobku naukowym (publikacje m.in. z lat 2010, 2013, 2015, 2018 – dwuczęściowy cykl, 2020 – numer specjalny). Tematyka obejmowała bezpieczeństwo imprez masowych i meczów piłkarskich, zbrodnie z nienawiści/mowę nienawiści, a także rozwiązania technologiczne i wspomaganie decyzji w działaniach Policji;
2. **„Przegląd Policyjny”** (4 pozycje) – drugi pod względem częstotliwości (m.in. artykuły z lat 2020–2021 oraz 2025). Dominowały tu zagadnienia **polityki bezpieczeństwa, formułowania celów**, a także **ewaluacji rozwiązań szkoleniowych i działań policyjnych** (w tym opierając się na symulacjach);
3. **„Policja. Kwartalnik Kadry Kierowniczej Policji”** (3 pozycje) – (2 x 2010 i 2012). Trzy wskazane artykuły koncentrują się na problematyce bezpieczeństwa imprez masowych, ujmowanej zarówno w perspektywie instytucjonalnej, jak i społeczno-kulturowej. Wspólnym mianownikiem analiz jest identyfikacja zagrożeń związanych z funkcjonowaniem środowiska kibicowskiego oraz określenie uwarunkowań skutecznych działań służb odpowiedzialnych za porządek publiczny. Łącznie publikacje te stanowią spójny nurt badawczy skupiony na diagnozie zjawisk towarzyszących masowym imprezom sportowym oraz na wskazaniu praktycznych wyzwań dla systemu bezpieczeństwa i działań prewencyjnych Policji.

Kolejne czasopisma, w których publikowano rzadziej, ale artykuły były wyraźnie „profilowane” pod obszar dzieła głównego, to:

1. „**Security Forum**” (2 pozycje) (2024, 2025). Wskazane publikacje koncentrują się na teoretycznych i praktycznych aspektach planowania strategicznego w obszarze bezpieczeństwa państwa, jak również na formułowaniu misji i wizji w strategii bezpieczeństwa narodowego. Artykuły pokazują spójne podejście badawcze autorki skupiające się na zagadnieniach planowania strategicznego, akcentując znaczenie refleksji prognostycznej oraz adaptacyjności państwa wobec współczesnych wyzwań bezpieczeństwa.
2. „**Zeszyty Naukowe SGSP**” (2 pozycje) (2024, 2025). Publikacje kandydatki podejmują problematykę prognozowania i projektowania w obszarze bezpieczeństwa, ujmowaną komplementarnie w perspektywie teoretycznej i praktycznej. Prezentują konsekwentną perspektywę badawczą autorki, integrującą ujęcie teoretyczne z praktycznymi aspektami planowania i kształtowania systemu bezpieczeństwa.
3. Pozostałe artykuły pojawiały się w czasopismach jednorazowo („Democracy and Security”, „Journal of Modern Science”, „Юридичний вісник”, „Bezpieczeństwo. Teoria i Praktyka”).

W przedstawionym wykazie osiągnięć naukowych habilitantka co prawda wskazywała zakres merytorycznego wkładu w publikacje współautorskie przez opis opracowanych części (np. wstępu, wybranych rozdziałów, analiz czy wniosków), jednak nie określiła procentowego udziału autorskiego. Brak jednoznacznego liczbowego wskazania wkładu własnego utrudnia precyzyjną ocenę proporcji pracy badawczej w poszczególnych publikacjach oraz porównanie zaangażowania habilitantki w różnych projektach naukowych. Z punktu widzenia oceny dorobku może to być postrzegane jako niedociągnięcie formalne, gdyż procentowe określenie udziału stanowi bardziej przejrzysty i często preferowany sposób dokumentowania indywidualnego wkładu w osiągnięcia zespołowe.

Analiza danych naukometrycznych potwierdza wysoką produktywność publikacyjną habilitantki. Łączna liczba punktów ministerialnych za publikacje z lat 2015–2025 wynosi **1014**, co w realiach dyscypliny nauki o bezpieczeństwie należy uznać za wynik znaczący. Wskaźniki bibliometryczne ujęte w przedstawionej do recenzji dokumentacji obejmują **54 cytowania w Google Scholar** oraz **indeks Hirscha równy 5**, co wskazuje na stopniowo rosnącą widoczność i oddziaływanie dorobku w obiegu naukowym. Warto podkreślić, że na dzień 15 lutego 2026 roku liczba cytowań w Google Scholar wzrosła do **62**

(<https://scholar.google.com/citations?user=ugbIFTgAAAAJ&hl=en>). W bazach: **Scopus** i **Web of Science indeksy cytowań** wynoszą **0**.

Pod względem merytorycznym publikacje koncentrują się na problematyce bezpieczeństwa publicznego, przestępstw z nienawiści, planowania strategicznego oraz wykorzystania narzędzi analitycznych i prognostycznych w działalności instytucji bezpieczeństwa. Widoczna jest ewolucja zainteresowań badawczych – od badań empirycznych nad zjawiskami stadionowej mowy nienawiści i radykalizacji po bardziej syntetyczne opracowania metodologiczne oraz publikacje o charakterze teoretyczno-aplikacyjnym.

Całość dorobku, zarówno w wymiarze jakościowym, jak i ilościowym, wskazuje na systematyczny rozwój naukowy oraz osiągnięcie poziomu dojrzałości badawczej właściwego dla postępowania habilitacyjnego. Statystyki publikacyjne i dane naukometryczne potwierdzają stabilną aktywność naukową, rosnącą samodzielność badawczą oraz umiarkowany, lecz zauważalny wpływ cytowaniowy w obrębie dyscypliny nauki o bezpieczeństwie bez znacznego zasięgu międzynarodowego.

5. Projekty badawcze, umiędzynarodowienie i działalność dydaktyczna

Aktywność naukowa kandydatki obejmowała udział w krajowych i międzynarodowych konferencjach, seminariach oraz warsztatach praktycznych, podczas których wygłosiła osiemnaście referatów. Współorganizowała siedem konferencji naukowych, w tym pełniąc rolę zastępcy przewodniczącego komitetu organizacyjnego (1), członka komitetu organizacyjnego (4) oraz członka komitetu naukowego (2).

Należy podkreślić, że dorobek projektowy obejmował realizację projektu finansowanego przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego (wykonawca), osiem projektów finansowanych w ramach utrzymania i rozwoju potencjału badawczego Akademii Policji w Szczytnie (kierownik – 4; wykonawca – 4) oraz udział w trzech projektach finansowanych w konkursach zagranicznych (kierownik – 1; członek zespołu – 2).

Kandydatka uczestniczyła także w 19 przedsięwzięciach międzynarodowych, w tym w pracach komitetów sterujących (6), spotkaniach roboczych (5) oraz wizytach studyjnych (9).

Odbyła staż naukowy w Tokyo University w Tokio (2013) oraz staż w Departamencie Analiz i Nadzoru MSWiA w Warszawie w 2012 roku.

W latach 2011–2017 była asystentem redaktora naczelnego czasopisma „Internal Security”, a w latach 2017–2019 członkiem kolegium redakcyjnego „European Law Enforcement Research Bulletin” (CEPOL).

Dr Justyna Jurczak była i jest promotorem pomocniczym trzech przewodów doktorskich, w tym dwóch zakończonych i jednego w toku:

1. uchwała nr 54/2017 Rady Wydziału Bezpieczeństwa Wewnętrznego Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie z dnia 19 września 2017 r. w sprawie wyznaczenia promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim mgr. Tomasza Michułki, rozprawa doktorska *Historia i rozwój idei community policing w Polsce na przykładzie garnizonu mazowieckiego*, promotor: dr hab. inż. Andrzej Urban, postępowanie zakończone nadaniem stopnia doktora;
2. uchwała nr 43/2019 Rady Wydziału Bezpieczeństwa i Nauk Prawnych Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie z dnia 16 kwietnia 2019 r. w sprawie wyznaczenia promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim mgr. Janusza Kiszki, rozprawa doktorska *Krajowa Mapa Zagrożeń Bezpieczeństwa jako narzędzie służące poprawie bezpieczeństwa mieszkańców rejonów przygranicznych Polski Wschodniej*, promotor: dr hab. Agata Tyburska, postępowanie zakończone nadaniem stopnia doktora;
3. uchwała nr 203/IV/2022 Senatu Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie z dnia 15 lutego 2022 r. w sprawie wyznaczenia promotora i promotora pomocniczego rozprawy doktorskiej mgr. Rafała Melera, rozprawa doktorska *Szkolenie w zakresie współdziałania podmiotów realizujących działania poszukiwawczo-ratownicze na akwenach śródlądowych w Polsce*, promotor: prof. dr hab. Kuba Jałoszyński, postępowanie w toku.

Kandydatka do stopnia naukowego doktora habilitowanego była promotorem 153 prac dyplomowych oraz recenzentem 168.

Kandydatka wykazywała wysoką aktywność organizacyjną na rzecz Akademii Policji w Szczytnie, pełniąc funkcję pełnomocnika (2), przewodniczącej (3), zastępcy przewodniczącego (4), członka komisji (17) oraz przewodniczącej (1), zastępcy przewodniczącego (5), sekretarza (2) i członka nieetatowych zespołów zadaniowych (24).

W 2015 roku otrzymała stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla wybitnych młodych naukowców (na lata 2015–2018).

Habilitantka od 1 września 2010 r. była związana zawodowo z Akademią Policji w Szczytnie (wcześniej Wyższą Szkołą Policji w Szczytnie), gdzie konsekwentnie rozwijała działalność dydaktyczną, ściśle łączącą się z prowadzonymi badaniami naukowymi. Początkowo realizowała zajęcia z zakresu prawa i postępowania administracyjnego, a od 2012 roku prowadziła zajęcia dotyczące strategii bezpieczeństwa wewnętrznego. Od roku

akademickiego 2013/2014 prowadziła zajęcia z metodologii bezpieczeństwa na studiach drugiego stopnia na kierunku bezpieczeństwo wewnętrzne, a od roku akademickiego 2020/2021 również wykłady w tym obszarze.

Habilitationka stale podnosiła kompetencje dydaktyczne przez udział w licznych szkoleniach i wizytach studyjnych, zarówno krajowych, jak i zagranicznych, obejmujących m.in. tematykę przeciwdziałania przestępstwom z nienawiści, prawa autorskiego, metodologii nauczania oraz doskonalenia językowego.

6. Współpraca z otoczeniem społecznym i gospodarczym

W przedstawionym wykazie osiągnięć zauważalnym mankamentem pozostawał obszar współpracy z otoczeniem społecznym i gospodarczym, który w całości oznaczono jako „nie dotyczy”. W konsekwencji nie wykazano dorobku technologicznego, współpracy z sektorem gospodarczym, praw własności przemysłowej, wdrożeń, ekspertyz ani udziału w zespołach eksperckich czy projektach o charakterze aplikacyjnym. Brak ten był o tyle widoczny, że tematyka badań habilitantki, związana z bezpieczeństwem publicznym, analizą danych, szkoleniami symulacyjnymi czy przeciwdziałaniem mowie nienawiści, posiadała potencjał wdrożeniowy i praktyczny. Sekcja ta sprawiała zatem wrażenie formalnie uzupełnionej, lecz merytorycznie niewypełnionej, co mogło utrudniać pełne ukazanie społecznego oddziaływania dorobku naukowego oraz jego transferu do praktyki instytucjonalnej.

Podczas kolokwium habilitacyjnego proszę odpowiedzieć na następujące pytania:

1. Czym różnią się wahania sezonowe addytywne od multiplikatywnych?
2. Co to jest P_{value} ?
3. Jakie są metody szacowania trendu i w jaki sposób się je wykonuje (wspomniała pani o nich na stronie 50 w swojej monografii)?

7. Wniosek końcowy

Zgodnie z art. 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 1571) stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:

1. posiada stopień doktora;
2. posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej jedną monografię naukową

wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii było ujęte w wykazie wydawnictw sporządzonym przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki;

3. wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

W przedmiotowym postępowaniu habilitacyjnym wszystkie wymienione warunki zostały spełnione.

Monografia przedstawiona przez habilitantkę jako główne osiągnięcie naukowe powinna zawierać sformułowanie i rozwiązanie nowego problemu naukowego, ważnego dla rozwoju dyscypliny nauki o bezpieczeństwie, bądź rozwiązanie problemu znanego już, lecz dotychczas nierozstrzygniętego w tej dyscyplinie. W mojej opinii monografia spełnia powyższe kryteria.

W wyniku analizy dorobku kandydatki do stopnia naukowego doktora habilitowanego w wyszczególnionych w recenzji aspektach pozytywnie oceniam przedmiotowy dorobek, jako spełniający kryteria merytoryczne i formalne w postępowaniu o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego. Tym samym rekomenduję nadanie pani dr Justynie Jurczak stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie.

Bartosz Kowalczyk